

Misli na Bogá.

an je lep, ali solnce je vže nizko na zahódu in skoraj se bode skrilo za visoko goro, ob katerej na zelenem hólmeu stoji razvalina starega grada in takój zraven pokopališče.

Na razvalinah rečenega grada sedi deček v trinajstem letu svoje dóbe, oko se mu solzi, kadar koli pogleda doli v lepo dolino, kjer je njegov preljubi rojstni kraj. Dolgo je vže sedel tukaj in se jokál, a zdaj, ko se je začelo solnce pomikati za goro, vzdignil se je in bridko jokajoč zaklical: „Z Bogom zdaj, preljubi moj rojstni kraj; jutri o tej dóbi te ne bom več gledal . . . z Bogom tudi ti, stari grad, ob katerega razvalinah sem se tólikokrat igral!“ Zdaj se obrne še proti pokopališči ter vzdahne: „O mati moja predraga! tudi tebi mrtvej rečem zdaj z Bogom . . . z Bogom ostani in sladko počivaj v domačej zemlji!“ To rekši, otide v vas.

Po ulicah so se igrali otroci — továřiši njegovi. Vže dolgo poprej je Lovro povedal vsacemu, da ga oče nameravajo dati v mesto rokodelstva se učít, in tudi to so znali, da Lovro jutri na vse zgodaj odpotuje iz dóma. Zatorej ga je zdaj ta, zdaj óni nagovoril z besedami: „Jutri tedaj nas bodeš ostavil, Lovro?“ Te besede so mu bile bridkostne in zato ní odgovarjal ničesar, nego hitro je korakal domóv, zakrivajoč si solzne oči.

Prišedši do hišnih vrat, otare si oči, da bi oče ne videli njegove žalosti in tuge. Ko odprè vrata, pritečeta mu bratec Ivan in sestra Katarinka naproti, rekoč: „A kje si bil ves popóldne, Lovro dragi? Pojdi hitro, da vidiš, kakih lepih kolačev ti je izpekla dobra tetka, in tudi pišče za pot. Dà, dà, tetka te ima zeló rada!“ In tako je tudi bilo. Lovrov oče in teta sta vse potrebno preskrbela za mladega popotnika, kateri otide jutri zgodaj iz dóma.

Lovro je šel to noč rano spat, da bode mogel drugega jutra rano vstati.

Začelo se je daniti, in Lovro je vže na nogah. Oblekel se je, torbica z jedjó in potrebno obleko mu vže visí preko ledij in kratko palico ima v roki. Ivan in Katarinka gledata odhajajočega brata, a oče ga še podučujejo, rekoč: „Lovro moj dragi! slušaj na vsako besedo svojega mojstra; karkoli ti reče, stóri brez odloga, in dobro se ti bode godilo. Tvoj mojster, h kateremu greš v nauk, dober je človek, poznam ga vže davno, zatorej se ti ni treba hudega bati. A tudi zdaj, ko bodeš pri ptujih ljudéh, ne pozabi na Bogá niti na knjigo; jaz sem ti vtaknil v torbico čítanko, več — óno veliko, na katero si nam toliko lepih stvari čítal. In takó zdaj, dete moje ljubo, z Bogom! Bog naj te hrani in čuva! Poprej se še oglasi pri strijeu, ki te bode spremil tjà vèn iz gozda!“ — Oče bi mu še dalje rad govoril na srcé, ali solzé se mu vlijó iz oči; in Lovro? — niti z Bogom ni mogel, da bi rekel, poljubil je očeta, objel Ivana in Katarinko in otišel.

Vže se je zdanilo in Lovro je bil s strijem izvan velicega gozda na širokej ravnini, sredi katere je stal ob cesti velik lesen križ. Zdaj zaprosi Lovro strija: „Strije moj dragi, pustite me zdaj samega in vrnite se domóv, ker imate dosti opravka. Meni je pot dobro znan, ker sem bñl vže z očetom nekoliko kratí v mestu B —.“ In tu ga je strije pustil samega.

Lovro, prišedši do križa, poklekne, povzdigne oči in roki k nebu ter

moli na glas: „O oče nebeški! daj mi da pridem srečno, kamor sem namenjen. Ohrani mi očeta, brata in sestrico domá čvrste in zdrave, da jih ob letu zopet najdem take, kakeršne sem ostavil danes. A duši moje dobre rajinke matere bodi usmiljen in daj jej uživati večno veselje pri sebi v nebesih! O samó vas, predobra moja mati, ko bi bil vas videl še živo pri svojem odhodu!“ To rekši, vstane in gre dalje. Za dobrih šest ur je bil v mestu.

Lovro je bil vže nekoliko krat, kakor je sam povedal, z očetom v tem mestu, in zdaj, ko je prišel tu sém, bilo mu je skoraj kakor domá v rojstnem kraju. Prišel je v hišo svojega mojstra krznarja, ki je kupoval ovčje kože od njegovega očeta. Ko je Lovro stopil v hišo, poljubil je roko mojstru in njegovej ženi ter jima povedal kakó in kaj. Oba sta ga prav ljubeznivo vzprejela, vzela mu torbico z rame in mu dala jedí, da založí.

Od tega dne je začel Lovro v hiši svojega mojstra pridno delati in se učiti. In res je slušal svojega mojstra na vsako besedo; storil je vse, kar mu sta rekla gospodar in gospodinja in kmalu se jima je takó prikupil, da sta ga ljubila kakor svoje otroke. Tudi otroci so ga ljubili, ker jim je bil dober in prijazen. Ob nedeljah in praznicah je sedel z otroci svojega mojstra domá za mizo in jih je podučeval v branji, pisanji in računanji; dajal jim je uganke in jim pripovedoval lepe pripovedke. Najstarejši krznarjev sin je dobival vsak mesec „Vrtec“ iz Ljubljane in to je bilo Lovru največje veselje, ker ga je zeló rad čítal. Tudi je Lovro prav pridno hodil v učilnico za rokodelske učence in v cerkev, kjer si ga lahko videl vsako nedeljo s pesmarico v roki na koru pri orgljah, kjer je pomagal peti pri sv. maši.

Minul je dan za dnevom, minulo je leto, odkar se uči naš Lovro krznarstva v mestu. O binkoštnih praznicah mu dovoli mojster, da si gre domóv obiskat očeta,

O to je bilo veselje za Katarinko in Ivana. Tudi ni Lovra srce domóv vleklo toliko za domačo hišo — on si je domóv želel največ, da obiše grob svoje dobre rajinke matere. Kadar je prišel v svoj rojstni kraj, šel je najpred na pokopališče, pokleknil na materin grob in molil za izveličanje njene duše. Ves zadovoljen, da je imel srečo obiskati materin grob, vstal je in šel domóv.

Minuli so binkoštni prazniki in Lovro se je moral vrniti v mesto.

Takó je preteklo prvo, tako tudi drugo in tretje leto. Lovro je bil vedno enak: dober, priden in pobožen, kakor óno prvo leto, ko je prišel k mojstru. A zdaj je bil tudi še, kakor se samó o sebi umeje, starejši in pametnejši.

V tretjem letu mu je mojster dajal plačilo, ker se je Lovro vže izučil rokodelstva, in je zdaj bil v podporo krznarskega dela pri svojem gospodarji. S pridnostjo in varičnostjo si je prihranil 40 gld., katere je domóv očetu odnesel.

Še jedno leto mu je zvršiti kot rokodelskemu učencu in potem postane rokodelski pomagač. Kmalu je minulo tudi to leto in prišla je vesela velika-noč, ko se je imel oprostiti. In res, oprostil ga je mojster, in Lovro je postal — pomagač. Bila je ravno nedelja, ko ga je doletela ta sreča. Lovro je bil v cerkvi pri sv. maši. Po okončanej službi božjej, ko so bili vže vsi ljudje otišli iz cerkve, stopil je Lovro pred véliki oltar in se zahvalil Bogu, da ga je ohranil zdravega skozi štiri leta in mu dal srečo, da je zdaj sam svoj. Prosil je Boga, da bi mu tudi naprej še ohranil zdravje in mu podelil vse óne kreposti, katerih je treba vsacemu rokodelcu, ako hoče delati v svojo korist in v korist svojega bližnjega ter na čast in blaginjo svoje domovine.

Takó se Bogu priporočivši, šel je iz cerkve domóv k svojemu gospodarju. Ta dan je ukazal mojster napraviti dobro kosilo iz ljubezni in spoštovanja do svojega Lovra, ker danes se jim je ločiti od njega. K tej pojedini so bili povabljeni vsi krznarski rokodelčiči.

Pri pojedini sta se mojster in njegova žena zahvalila Lovru za njegovo poslušnost, pridnost in potrpežljivost. Ko so vstali od mize, poslovil se je Lovro od vsacega posebej, posebno pa od gospodarja in gospodinje, šel je še jedenkrat v cerkev, da si izprosi blagoslova in pomoči božje, in potem je nastopil pot v široki svet, da se še kaj več nauči o svojem rokodelstvu. Šel je daleč daleč po svetu in ko se je pripeljal preko Dunava, obrnil se je proti domovini in z žalostnim srcem vzdihnil: „Ostani mi z Bogom, premila sladka moja domovina!“ Navršil je Lovro zdaj 17. leto svoje dôbe. Prepotoval je mnoge kraje in mesta, a naposled se ustavil pri nekem krznarji v Pragi, kjer je dve leti pridno delal in prav zmerno in varično živel. Tu bi bil še dljê časa ostal, ako bi ga ne bila vojaška dolžnost prisilila v domovino se povrniti. Bilo mu je zdaj ravno dvajset let.

Pred sedmimi leti je sedel še deček na ónih razvalinah starega grada, in evo ga zdaj zopet tam, kjer poljubljuje lesení križ na grobu svoje matere. Domá se je v tem času mnogo izpremenilo: oče se je postaral, Katarinka hodi v četrti razred ljudske šole, a Ivan se uči kolarstva domá pri domačem kolarji. Po večkrat so sedeli zvečer okolo mize in Lovro jim je pripovedoval, kaj je vse videl in skusil po daljnem svetu. Najraje so ga poslušali, kadar jim je čital iz svoje popotne zabilježnice, v katerej je imel zapisan vsak kraj in vsako mesto, koder koli ga je nanesel pot. Zapisal si je tudi vse, kaj je tu ali tam videl znamenitega.

Kot obrtniški pomagač je imel povsod lep zaslužek, ali on ni trošil, kakor to delajo drugi mladi ljudje, na zabave, veselice in druge nepotrebne stvari, nego štedil je in štedil, ter si tako prištedil nekoliko sto goldinarjev, s katerimi si je z očetovo pripomočjo napravil svoj obrt, to je: bil je zdaj sam svoj gospodar. Ker je bil zeló priden, varičen in pošten, napravil si je časoma lep imetek ter je še denes jeden najboljših in najodličnejših gospodarjev v svojem domačem kraju. Še zdaj rad pripoveduje, kako je vedno imel Boga pred očmi, kako je rad molil in se priporočeval Bogu, kadar koli mu je bilo kake pomoči treba. In Bog je vselej uslišal njegovo molitev, ker je bil vreden njegove milosti.

Evo otroci vidite, kakšen rokodelsk učenec je bil Lovro. Ljubil je svoja roditelja, mislil vedno na Bogá, in se povsod lepo obnašal. Zatorej mu je Bog dal srečo, da so ga povsod radi imeli in se mu je tudi povsod dobro godilo. Dobrih in pridnih otrok Bog nikoli ne zapusti, on je vedno ž njimi in jih vodi po vseh potih njih življenja. Bodite tudi vi dobri, pridni, poslušni, várični, ljubite očeta, mater, brate in sestre ter imejte vedno Bogá pred očmi, pa bode dobri Bog blagoslovil tudi vas, kakor je blagoslovil dobrega Lovra.

(Iz hrvaščine prosto preložil I. T.)